د افغان ننګ ويب پاڼه
خپلواکه ناپيیلې، ټولنيزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

Ketabton.com

لنډې کيسې

لنډې کيسې

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتياوې:

د ليکي نوم: وروستی فصل
ليکوال: ګل رحمن رحماني
مبايل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښناليک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډيزاين: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندويه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انټرنيټ خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له ليکوال او خپرندويې ټولنې سره خوندي د ی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته !

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

ګڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراند یښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوګو	
۷	سپین دېوالونه	
۸	دسیندناوې	
۹	دځنګل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
١٤	زنداني	
١٥	کتیبه لیکونکی	
۱٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینو لمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکو لمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
٢٤	د وروستي فصل یو څو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم او په کیسوکې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زمالومړی هغه دي ددغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلیسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او دځینو دلیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نودکیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دانه وایم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خو لړترلږه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیا مشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

داهم بایدووایم چې دغه شل کیسې مې دراډیو اونتې له لارې تر اوریدونکو او لوستونکوهم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه یې هم دررسوم.

په تلوتلوکې دګودرخپروندیې ټولنې له درانه مشراوملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زمادغه کتاب هم زمادنوورکتابونوپه څېرتاسې ته درسوي اوتل یې لیکلو ته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزراوکشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې اوپوښتنې یې په خپلو هنرمندوګوتوجوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یوځل بیا ولوستې او څه یې ورباندې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زمادوروستي فصل پاڼې اوړوی.

گل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرومدیریت

۱۳۸۸دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندیښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخوانې شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لګېده او مرغانو شورماشور جوړ کړی وو ، تو تکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنګینو پردو او ښېښنو سترګې ولګېدې بېرته به د شنه اسما ن په لور والوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورګډې شوې د سهار لمر هم د وربېځو په جا ل کې راګیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندیښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو ګډاووډ دې او د اندیښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لوېې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاس ونه ولړزېدل او څو قدمه شا ته شو په ځیر ځیر یې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر ګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس تو تکۍ هم را ته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې د لته ځا لې نه جوړوي پخوا خوبه د دې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځا لو ډک وو خو اوس یوه تو تکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر دوی سره څه کړي؟

خپلـه قـره قلـي یـې پـه لاس کـې وا خیـسته یـوه مـلازم تـه یـې ورغږ کـړ بچیم اینجه بیا ....

وړانـدې ولاړ مـلازم پـه لړزېـدلو قدمونو د ولسمـشر مخکې سـلا مـې وولـه

ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځا لې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب ...موږ خو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سرښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

دګلخانې د سا تونکو مشروایي چې د ماڼۍ رنګ خرابوي داخل موورته معماران ان له اروپا نه راوستي وو ډېره قیمته یې رنګ کړې روپۍ یې تر اوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سړه شوه پـه تـالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ، پـه کړکیو کې ایښې ګلدانو نه یې یو یو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټیو یې له ده نه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دڅان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیو په څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکۍ په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شود خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ماښې په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیالونوکې ډېر وړاندې لاړ و وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کال په جشن کې دې ماښې ته راغلی وو هغه وخت دغه ماښې ټوله توتکیواودنورورنګارنګ مرغانوشورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پا چا هم دی بې ساري ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ماښۍ دولس له مشرانواوښاریانو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو، دی چې راته هېڅا هم تالا شي نه کړدماښۍ پیره دارانو هر چا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودماښۍ په مینځ کې په پا چادګلونو باران جوړ وو، هره خوادګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغا ړود خوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندرغاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارڼ له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټریې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پړمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سرېې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب !وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي پـه يـوه سـاړه مـازديگرموړټو ل دکلي دجومـات پـه برنډه پيتـاوي تـه ناسـت وو
وړواولويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاووکړي وو اوگرمې کورتۍ يې پـه تـن وې لمردنورووړځوپه خلاف
خوراتـود وو خوغرونه اودرې لـه واوروداسې ډکـې وې چې يـوازې کـږې وږې لارې اودوړانـدې کرونـدوويالې
اولښتي دښامارانوپه څېرتورمـا لوميدل دجومـات پـه برنډه دکليوالوشـورزوږترنږدې کورونو ښـه رسيده لـه
ټولوبامونوخړدودونــــه اوچتيـدل اولــــه دود کــــشو شــــنې لوخـــوړې تاو يـــدې
دباغونواوکروندوپه لغړو ونـوکې دکارغانواوازونـه اوچتيدل پـه برنډه ناست کليـوال هرڅوک پـه خپلوکې
لگيـاوو چاقطارچادولس بچي کـو ل وړانـدې څوسـپين ږيرودڅارويوپـه نـاروغۍ خبرې کـولې خوکله چې بـه
دملاصـا حب دراتلوغږشوټول ناست کليـوال بـه داسې غلي شـول لکـه دمرغـانو پـه سيل چې بازښـه ورگډشي
خودملاصــاحب پــه ځــای بــه چــې بــل څــوک لــه جوماتــه راووتــل بيابــه هــم هغــه شورماشورجوړشــو
گلاب اکابيادي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښی لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولی وواوسترگې يې
د مخامخ غـره لوړو څنډوتـه نيولې وې چې سيليويې لـه سره وا ورې الـوزولې اولمرتـه دهنداري پـه څېرځلا
دهرچاسترگوته رسيده يوازې لوړکمرونه غرني ونې اودبوټوسرونه لـه واوروراوتلي ښکاريدل گلاب اکا هم
ښايي دنورومالداروکليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت بـه لـه غرونو او غونډيو واورې والـوزي اودهغـه
دوږومېږواووزورمــــــــــــه بــــــــــــه د څــــــــــــر لپــــــــــــاره ووزي
گلاب اکا همداسې په فکرونوکې ډوب وو چې نا څاپـه يې پـه برنډه ناستوکسانو تـه سترگي ورواړولې اوپـه
لوړاوازيې وويل هاغه وگورئ!
هغه...ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب ا کا خواتـه پـه حيرانـۍ وکتـل هغـه لـه ځايـه
اوچت شو اوگوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه
هغـه پـه واوروکـې بند بنيـاد م درتـه يـادوم دمخـامخ غـره پـه سريوانسـان چې پـه سيوري کـې دمـا شـوم پـه
څېرښکاريده په واوروکې ترگونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديکونه يې خوړل.
گــــلاب اکــــا يــــودوه قدمــــه وړانــــدې واخيــــستل اوبيا پــــه خبروشــــو
هلکا نوکوم نابلده مسافردی زمونږکوم کليـوال کلـه هم پـه دې وژونکـې لاره نـه راځـي کـه يـې پښـه خطـا شـوه
کندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوکه دانه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم
نه ورسيږي تاسې دری څلورکسه په منډه ورشی که موبچ کړلوی ثواب به موگټلی وي هلئ بيړه وکړئ
څلورکسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن له ځانه تاو کړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.
دما ښا م له جمعي وروسته ټول کليـوال په جومات کې دتبۍ پـه سرراغونډ وو اوهغـه پـنځلس کلـن هلـک تـه يې
کتل کوم چې يخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نه درلـود خوهرچاتـه يې حيـران حيـران کتـل لکـه چې کـوم خـوب
گوري گلاب اکا پرلپسې چاپي کولو د گرموشيدواوچايوغوړيونه يې ورکـول کليـوا ل چې د نااشنا هلـک لـه
خبروکولونا هيلي شول ټول خپلوکورونوته ولاړل په ټول کلي کې د دغي نا ا شنا هلک دراتلوکيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا اوملاصاحب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تیارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړ او په خبرو راغی
هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې او سېدونکی وو ویل چې یوه اوني وړاندې یې مورمړه شوې ژوند یې په کورکې تریخ ؤ د موریوزوی ؤ خو د مورله مرګ وروسته یې پلار او میرې مور د کورخوشي کولو ته یې مجبورکړ.
اسلم چې په ښه او بد پو هېدلی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه د خپلې رمې ترڅنګ به یې د نورو خلکو مېږې اووزې هم په بیه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او څوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار تروهلولاندې ساه ورکړه نود کوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کورکې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړوکې له کوره وشړلو
***
داد کلونو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نیو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او څو غرونو پرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نورد تل لپاره زمونږ د کلي شو د ژمي په موسم کې به یې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به یې په پورې درو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر وبه له میني اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کورپه کوربلد ؤ او چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زیات مهربان ؤ
د ژمي په موسمونو کې به چې کله کلیوال د جومات په برنډه راټول شول نو اسلم ته به یې کلونه وړاندې د هغه د راتلو کېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کورڅه پته نه وه د یوه خوړ په غاړه د دوی د کوریو نړېدلی د یوال ولاړ وو نورهرڅه سیلاب وړي وو ،په کرونده او یا په غره کې به چې اسلم هرچا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به یې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او یا د شنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپیلۍ اوازاوچت شو نو هرچا به ورته یوه شېبه غوږ نیوه او د هغه توره لمرسېزلې څېره به یې په خیال کې وروګرځېده.
د کلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بیا نو نه چاد کومې مېږې یا وزې دورکېدو خبرواورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لویې رمې نه د کلي سپین ږیرو ته شکایت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ډېرش کلن ځوان دی ډېرکم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شاوخوا نوروکلو کې هم په شپونکي مشهوردی.
دده له برکته په تېروپنځلسو ،شپاړسو کلنو کې د هرکلیوال له پنځو شپږو میږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سرپه غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار داکړی چې هغه ته د ټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وایي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېر واده ورته وکړي.
***
داوړي په یوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګر د ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړ غږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره یې د اسلمي د راتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه اوږز او ډوزیې فکرخراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږ کړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خو هرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه يې کوي په دې ورځ ترمازديګره کروندوته رانغی ماښام تياره په خوربدووه خو د رمې اوشپونکې څه درک نه وو څوکليوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نيمه شپه يې ديوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته يو ټپي ټپي لمرسبزلی جسد پيدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا يي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسره کړي اوترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خوجا ن محمد دخپلو همزولواوټولګيوالوسيا لۍ نيو لی وو او بياله ليسې نه هم دويم نمره فارغ شو پلا رته يې وويل چې کشر ورورخان محمد يې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوريې دراګرځولوڅوک نه وو دکا نکورله پايلو اعلا نېدو وروسته څرګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجينرۍ پوهنځي ته دمحصلينو په اصطلاح په جګوسترګوبريا لی شوی دی.

زده کړه يې ديوعالم اقتصا دي ستونزوسره پيل کړه دکورنۍ يې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پيسې ورکړي چې د يوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجينرۍ پوهنځي ديوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپيوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټولګي ګې هم کمپيوټرنه درلود او دملګرو له کمپيوټرنه يې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوريتو نو سره يوځا ی تېرېدل دپنځم ټولګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پايلې اعلا ن شوې نوا نجينرجا ن محمد په کې لومړۍ اوورا نګه په کې دويم نمره وه ورا نګې به ښا يي پيسې اوواسطې او يا هم ښايست درې واړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګناه وه هغه هرڅه په خپل لياقت ترلاسه کړي وو خوله وړانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نوپه ټوکه به يې وپوښتل نوپه ټوکه به يې زياته کړه

دد هقا ن زوی اوانجينري ! له خدای مې جارکړې يوه پيسه يې په جيب کې نشته اوبيا اول نمره ګي کوي په اوسنۍ زمانه کې يوازې عقل اولياقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګيوالواويا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لياقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تويولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمدپا م شو پيسې ورسره خلاصې شوې اودنوو چپټرونولپاره يوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بيا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپل ًپټهو کې نغښتی روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خوا کتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګونه دومره زياته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرومزدورانو دانجينرجا ن محمد په خوا کتل فکرېې کاوه چې کوم مزدوريې په کاردی خوکله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې واړولې يوه سپين ږيري خپل ملګري ته خوله جينګه کړه اوبيا يې په سترګوکې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره يې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حيران ولاړوو په موټرونوکې خلک راتلل اومزدوران يې له ځا ن سره بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا هغسې ولاړ وو يوه اوبله پښه يې تکيه کوله نور يې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړد سړک غاړې ته ودرېد څو دقيقې نه وې تېرې چې يوه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودرېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته ا چو لې وه اوله رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږ کړ

الکه مزدوري کوې ؟

جا ن محمد ورووړاندې شو

هو نو څه د سیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیو ې و رځې کارد ی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلي کا نکرېټي کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له ګوبرنډو اوسمنټي برنډو اوشنو وسپنیزو پنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وږمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړی لږ غوصه شو ورته ویې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یو څه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې د سړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ایجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریو څلورو کوټو مخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې اوډول ډول ګلونو دسهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاورو اوشګو دبرنډې دغه ژورځای په لاسي کړاچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځو سړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستونا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یوه نجلۍ چې سا لو یې په اوږوکې پروت وو رانئوته سړي پرې غږ کړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدو د جا ن محمدزړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !

۱۳۸۸ د نېکمرغه لوی اختردویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینوارۍ ماما!

په لومړیو دوه دریوورځو کې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده او نه مې یاران د خپلې خوښې وو، موږ درې واړه د تاشکند ښار په زړه کې د خورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې د بهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسانتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین د اسلامیاتو اقتصاد او ادبیاتو د زده کړې لپاره د تاشکند په خواراتلل له افغانستانه زه او زما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته مو په نه زړه زده کړه پیل کړه له شوورځوورو ستـه مو خپل یوبل هېوادوال سید ګلاب هم پیدا کړ هغه ډېر پخوا راغلی وو او له قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکانو غوندې ښکارېده ما هم هغه وخت و پېژندله چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت د دروازې ساتونکي ته ښکاره کړ او ما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغان یې ؟ نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان را معرفي کړ او د لین په سر راغاړې وت فکر مې وکړ چې له مانه دې زیات زما په لید وخوښ شوی دواړه په غونډه کې یو ځای کښناستو د افغانستان او خپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریو واړو په یوه کوټه کې ژوند کاوه او د تاشکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلد وو او هره خوا به یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینوارۍ صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوو نوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مو د یوه افغاني سندرغاړي سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ایښې ده توبه

وه پرمامینه–ستادیارۍ نه شته مزه

له پېژندګلوۍ ، ملګرۍ او له دغه سندرې څو میاشتې تېرې شوې په ښار او ما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یو د بله نه جدا کېدو خو کله په مو چې هغه ته شینوارۍ ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی او لږ به غوصه شو په شینواري ماما موورو وروو مشهور کړ ما ته به شاه محمد ویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څو تاشکند یانو هم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلاب نوم لرې شو او هر چا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دا نوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خو وروسته ګلاب هم راسره عادي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبر چې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېر شو او دومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسافر نه ښکارېده

کاشکې چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ ماز دیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړل او دغه لیک یې ستا په نوم راکړ په سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګان درک نه کړ مانه غوښتل ستا نه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نور بېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پامان !

سید ګلاب او ستا پخوانی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې ناڅاپه له خولې همغه سندره په لوړ اواز ووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې اېښې ده توبه

وه پرمامينه_ستاد ياری نه شته مزه

په يوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونو کسا ن راووتل اوما ته يې حيران حيران کتل ځينې چې ډېر مصروف وويوازې به يې دومره وويل چې

دېوانه شده !

اوبيابه بېرته کوټې ته ننوتل

څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خودخپلواز ربا يې ملګرو څخه بيا زموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه يوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه يې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې ليکل شوي د شينواري ماما...خوجونګړه يې ورڅخه ورانه شوې ده اوشينواري مامادومر کلکه توبه اېستلې چې ترمرګه به يې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې يو ه شپبه هم ريس بلې خواته شواو يا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بيا مو په بهادرصيب چې موږ په خپلو مينځو کې په غوګومشهورکړی وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همدا سې دچا يويا ډوډی په مهال به هم دټولودخبروموضوع هغه وو يوه به له ډاکتر ميرويس نه وپو ښتل ډاکترصيب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهميت لري ؟

ډاکترصيب که څه هم ترټولوزيات دخنداګوډی ووخوپه دې وخت کې به يې ځان دومره جدي کړچې ته به وا يې ريښتيا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي

په نرمی به يي وويل

والله خبره داده چې دلو يو غوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتوونکي و ايي چې د لويو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هېڅ ځای يې کارنه بندېږي خوکله به چې نورله خندا دټينګې نه ووډاکتربه جدي شو

په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونو موسک به شو

اويوازې دومره به يې وويل

هوکنه ډاکترصيب سمه خبره کوي تاسې پانتونيان او ما تر نهمه مکتب ويلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا ن وو چې د پېژندنې اوملګری سا بقه مودومره اوږده نه وه بس هغه دچاخبره حالاتوسره يوځا ی کړي وو دبيلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولايت اوسپدونکی وو چې په کابل کې يې دټاکنوپه دفترکې دنده اخيستې وه ، داکترميرويس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس يې رخصتي وه ،زه خبريال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همداسې احمد زبير دمعا ملاتو لارښود دفتر درلود سبحان الله بيادپوهنې وزارت ماموروخويووخت يې په کوم بل دفترکې له ريس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند گلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لگه مو یـوازې غو گو و.

کومه ورځ خبره ان ترریسه رسېد لې وه کیسه داسې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زموږ له خولې یې غوگوغوگواورېد لي ووفکرېې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوگودی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفترته یې یوسي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې ماموړغوگوصیب راکړ

ریس غوصه زموږ دفترته راغی اودغوگو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خوکله چې پوه شو نوبیاله خندا نه ټینګېده دایې هم پسې زیاته کړه چې زه کله دبهادردفترته ځم نو ماته یې شاوي خواول یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم داخبارپه لوستلوبوخت وو اوجالبومعلوما توپانه یې رااړولې چې نا ثاپه یې را منډه کړه اوغوگوته یې اخبارورکړ

غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره

غوگوپه غوصه د اخبار پا نې وویله خواخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخباررا پورته کړنونیمه پاڼه مطلب یې دهغوکسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یوځای یې لیکلي وو چې دلویوغوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډېر یخ اونه هم ډېرې ګرمۍ ته دټینګې دي ، ډېرزرتېروځي اوهسې په مفتوکې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خنداګا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هنداړ ي ته به ولاړاوخپلوغوږونوته به یې کتل خوترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې دکورپه خواتلونوډاکتربه له لوی لاس غوگوداسې ځا ی کښنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې څېره ښکارېده

بیابه یې په ډېرېورغږکړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار اویاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفتراوکورنوبه مو له خندازړونه خوږېدل اوبهادربه یوازې له خنداوازه خوله نیولې و ه ښه مې په یاددي چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنګ په خونه کې ناست ووا ودریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادردډاکترخواته وروکتل

ډاکترصیب نوربه نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولووخندل

ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراوغوږونوسره تړلي یو

او...

بهادریې خبره ورپرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنرې ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونوکې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته ووایه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکترله خندالاس په خوله کېښود

غوږوصیب دمونوګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انسا ن کې دغوږونوا اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب راننوت
***
کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نې په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درایوله شمېرنې وړاندې هرڅوک کولی شي تر پنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همداسې وشول ټولو رخصتي واخیسته
غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوړ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونورامکا نات خوپه ځای پرېږده
پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې
وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښې بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګارډان اوسا تو نکي موراسره کړل
ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوټې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو
صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اوډچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې دد فترکارت یې ورسره نیولی دپولیسوافسر زموږ د رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلوپه کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکټرویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي
ډاکټرمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو
ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایي
خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردرا پورته کېدوناکامه هڅه وکړه اویوازې داجمله یې له خولې ووته
ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله
2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه
غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور بې لاس او پښې و چې وې خولا یې هم دسترپا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کار ونو بوخته وه دکوچنې ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډکړي وو د او بو لو ښې سپین خاورې اود خاورې څړې ګډاووډېراته وو خو په ټول ا نګړکې دلمدې خاورې ښکلې بوی خوروو چې په هرڅاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېواله هرځړی راتېرکړنوله زينې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په انګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغانو شورما شورجوړکړی وو اودانګرپه ونواو ګلانوکې مرغۍ چونېدلې چې يوه ښکلې سمفوني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دانګړتول کارونه يې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه يوګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوورو سته سپين رنګ ورکړی وو په زړه کې يې دخوښۍ يوه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځان سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلې ښکاري مورمې چې راشي څومره به خوشحاله وي دپلار خومې هسې هم په ماکارونه لوربږي

بېرته له ځايه پاڅېده لوښي يې ووينځل خوپام يې شو چې دڅاه دغاړې ګلانوله تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي يې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره به تږي وی کاشکې سهارمې لومړی تاسې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي څوډولچې اوبه يې ورواچولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوايوه رمباړه وکړه په شونډو يې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېړې غواشاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايې په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې له تناره نه چايجوشه راوا خيسته اومورته يې ورووړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه ويې پوښتل

مورجانې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نورکليوال هم ورسره وو اوس به ميدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيا يې دچايوګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکې ته يوځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخيرمې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګرمې څنګه سپين کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسېلی وکړ

ويښ لورې !زه چې ستاپه منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څوځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره يې لږپه چورت کې لاړه بيا يې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځالې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيالې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيداګل کاکا يوم په لاس راننوت په څېره يې دخفګان ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغواپه شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ يې په سرښکل کړه اوترڅنګ يې کېښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووځه یې ویل

سیداګل سروخوځولو اواوږداوسیلی یې وکړ

نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرواخلی اوکورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکردلته نه ځایږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله اوګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لوروادهمې ترسره شي هسې مودکور دېوالونه دومره سپین کړي دي داکورنورزمونږه نه د ی... دسیداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې .

خوغوټۍ په ځای کې رانیغه شوه

پلاره له دې ښکلی کورپه ټوله دنیاکې نه شوپیداکولی دګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی اواوس ورسره مره بې وفا یې وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیاکې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

دپلارپه شونډو یې موسکاخوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازدیګرپه هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قوماندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي اوترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهاروختي له مجبوریته دټولو کډې ترل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونوکې باربېدلې

دسیداګل کاکادروازې په وره کې یوما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکې موټرکې ددوی ټول کالي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سېټ کې دناست شین سترګي په خوله خندارا غله.

ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي دېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو بده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټرېې په ګردونوکې له کلي پناه شو

۲۱۱۱۱۲۰۰۹نومبر جلا ل ابادښار

دسیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه تره پرولري ځايونو پورې خواره وو هرخوا د ګر وپونو رڼا وه د مدير جمال د کلاپه ا نګړ کې کله هم دومره رڼا ګا نې او ميلمانه چانوو ليدلي له دروازې نه به چې د نوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره يو ځای را ننوتله نو د په برنډه نا ستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځای ورکړ.

دې ډيوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووا يي هرچا په سندرو کې سيالي کوله مديرجمال چې به کله د ميلمنوله کوټې د ښځو د نا ستو خونو او برنډې ته را غی نو ضرور به يې د خپلې مشرې لور ډيوې خوا ته يو نظرور کتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.

ډيوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادګۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينګار سره يو په دوه شوې وه خوله سترګو يې دروانو او ښکو په راز څوک نه پو هېد ل سندرغاړو نجونو به چې ډيوې ته پا م شو او د هغې روانې او ښکې به يې وليد لې نو په ټوکو او خندا ګا نو به سرشوې او سندرو ته به يې زورور کړ.....

نجلۍ ود ېږې خوشحا لېږي

په سترګو ژاړي په زړه ګوړې ما تو ينه

شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه.....

په همدې وخت کې به چې مديرجمال را غی نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه........

خويندو ډيوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما دکلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې دکوره وځي که را ځي هرڅنګه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله واده شي دا تر ټولو لويه خوشحا لي ده نور خلک د خپلې لور په واده کېدو خواشيني وي خو تا سو وګورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم را کړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيال نشته هرپلار بايد د خپلې لور د ښه را تلونکې په فکرکې وه اوسي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جا نداد خياط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې برستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وګوري اخرما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خوا ته ورغی، د نارينوو په حجره کې هم د کلو ځوانانو ډول ډول خبرې کو لې چابه د جانداد دزوی سلام چې خلکو سلا مک باله ستاينه کوله د هغې اود ډيوې د ېټې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بيا د ملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس د مديرجمال زوم کېدو د شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انګړ کې دلمدو نکريزو ښکلې بوی خور وو او هرڅوک دخوب ټاليو زنګول

شپه شوه او په کور کې درنه چوپتيا خوره شوه ډيوې دا وښکو ډکې سترګې وغړولې ترڅنګ يې څو همزولې په خواږه خوب ودې وې. دنکريزو او عطرونو ښکلي بويونو د کوټې فضا نيولې وه .ډيوې سترګې وموښلې په ځای کې کېنناسته او خپل جوړکړی پلان يې په ذ هن کې راوست.

يوه شيبه يې سرپه زنګون کېښود د سلام غمجنه څېره يې په ذ هن کې وګرځېده زړه يې درد وکړ او د ځايه پا څېده په بيړه يې له الماری څخه زړې جامې را وا خستې له ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينګار ټول ځيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې او په غلو قدمونو يې د دروازې په لورحرکت پيل کړ، له يوه تياره د هليز تر تېرېدو وروسته انګړته ورسېده په انګړ کې تياره او چوپتيا خوره وه پا س اسما ن ته يې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تگ ته یې دا نگرېدونو اودبوټو په خواکې دوام ورکړ.
له وړاندې حجرې نه هم دنارینووغږونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسان دغوښودډېگونوترڅنگ نغري ته ناست وو اوپه خپلو منځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې......
ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړخووازه نشوه اویوډول اوازترېنه پورته شوپه بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نگړونوته دویالې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لاندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخو سلگیوډک وو .
ورخطاړوه لکه چې څوک یې ځاري دپلارد کلاخواته یې وکتل خوپه تیاروکې هېڅ ځیزنه ښکارېده.
هرې خواته یې دسلا مک ځېره ترسترگو سترگو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.
دسیند دمستو ځپوشوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه.....
زه دهمدې سیند دځپونو سره ځم.....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لگوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په ځپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅاپه دسیند په ځپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي ځپوکې گل شوه.

دزخم ننبه
زه اورسولي په ټولگي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نوې خبره نه وه چې څنگه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولگي کې څنگ په څنگ ځایونه ونیول او بیا به دکال تراخره په همغه یو ځای کښناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنگونو هم رسېدله
ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولگی مو نوی پیل شوی وودواړه دټولگي په منځني قطارکې ناست وومنځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوږونوتاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو گمان را باندې کېده
دریاضي استاد ټولگي ته راغی اوله ټولو یې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوروا ړې وه یوازې زماملگري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه یې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي یې خپل نامه لاسلیک کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما او ررا ورسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکر مې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دا بهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل

شیطانه ته را شه چې کورنۍ دنده درته وښایم د ټولګیوالو په مخ کې یې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتو له ډېره ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښیناستم او لاسونه مې خولې ته نیولي وو زما له ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني

موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په ستر ګوراته کتل

کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونو کې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ او ګزار مې پرې وکړ دړه دهغه په تندي ولګېده او دوینو یوې دارې د ټولګي غولی په وینو سور کړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې ر انه غی خو بیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ي یې لاهم د سپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې او بیا داسې ورځ راغله چې د جګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو یو د بل نه لارچپوله او خبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی بې چې وي هروخت ښکار بېده

***

له هغې ورځو او وختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما او رسول جان چې موږ په کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي

هغه تېره ورځ په ښارکې د نوي کال په مناسبت یو محفل جوړ شو ی وو چې سندرې نڅاګا نې او شعرونه په کې ښه پرېمانه وو د غونډې په نیما یي کې د سټېج انا نسر اعلان وکړ چې اوس به د ځینو شخصیتونو د ژوند خاطرې واورئ چې خوږې او ترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله سټېج ته راځي او تا سې ته دغه خاطرې وایي دا هم ددې لپاره چې دا نوي ځوانا ن ورنه یو څه زده کړي او ستا سې هغه خستګي رفعه شي د دغه برخې لومړی ویناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېواد ته را ستون شوی ډاکټر رسولي دی

دلاسونو پړکا شوه یو چاغ سړی توره دریشي او سره نېکټا یي یې په تن وو سټېج ته ورغی خاطره یې د نوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پیل کړه ان دې ما شومتوب او د هغه دکلیوال ژوند نه یې را پیل کړه

هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد

د سروښتا ن مې نېغ ودرېدل د کورنۍ دندې د پېټولو او د چوکۍ په دړه د ګزار او د تل لپاره د خپل ملګري سره د خفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم د کښېنا ستلو تاب نه وو په منډه سټېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیر شوم د جوړ شوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکار بېده دواره په سټېج کې غاړه غړۍ شوو نور نو نه یم پو هېدلی چې د غونډې برخوا وبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

دپسرلي په موسم کې به چې کله دسنځلې ګلان وغوړېدل نودکلي دټولو کروندګروغوږونه به دتورکي دخوږې شپېلۍ دغرنیونغموپه انتظاررووا اوډېرځله به دهغه دشپېلۍ له اورېدوپرته ورځ ورته نیمګړې ښارېده.

دتورکي له نامه سره زموږدکلي پرته دشا او خواکلوټول اوسېدونکي پوره اشنا وو اودنوم په اورېدوبه یې دخوږې شپېلۍ په صفتونوسرشول چابه وېل دهغه غوندې شپېلۍ په دنیاکې هم څوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې یې سحریا جادوپټ دی ځینوخودملنګ اوجا دوګرټاپې هم پرې لګولې وې تورکی په ریښتیا هم همداسې یوعجیب انسان وو دتورکي نوم چې کله څوک اخلي نودیوه وړوکي انسان نوم ښکاري خوداتورکی بیا بیخي بل ډول انسان وو داسې چې په ږېره کې یې نورتورویښتان نه ترسترګوکېدل سترګې به یې په ببرورو ځواوشونډې به یې په اوږد وېښتوکې پټې وې رنګ یې دسکاره په څېرتک تورو، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به یې په سروه د هغه داصلي ځای ځا یګېپه اړه هېچا ته هم پته نه وه اونه یې چا دکورنۍ نورغړي لیدلي وو دژمي په سړوشپوکې به تري تم شو خودپسرلي په موسم کې به دپسرلنیومرغا نواوبارانونوسره یو ځای په کلي کې راپیدا شو شااوخوا کلو کې به یې په

ارزانه بیه له چانه شپني ونیوله بیابه نودې وو اودرست کال له کلیوالوسره تاوده مجلسونه اود شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نیمه پو ښتنه وکړه نو ځان به یې په لېونتوب ووهه اویابه یې خبره په بله واړوله حتی داصلي نوم په اړه یې هم څوک نه پو هیدل ډېروبه وېل چې رنګ یې تور دی نو ځکه خویې خلک تورکی بولي خوکله چې څوک ورته کاکا ووایي نوډېرخوشحالېږي.

انا به مې و ېل چې تورکی دغونډ ی کلي دی، په ځوانۍ کې دحاکم صیب په لورمین شومینه یې د لیونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته یې ډېرې جرګې واستولې خوهغه هره یوه په بې شرمۍ سره رد کړه اودایې دځان سپکاوی وو ګڼلوتردې چې دمرګ اختارونه یې ورکړل څوځله یې په خپلو کسانودومره وډباوه چې په شپوشپوله خوراکه اوخبروولوېده څوځله یې دحاکم په کوردبرید هڅه هم وکړه خوفایده یې و نکړه دحاکم صیب هم نورصبرتمام شو تورکی یې خپلو لمدو زېر زمینو ته واچولواودکورنۍ نور غړي یې یویو په پټه اوښکاره ورختم کړل څوکاله پس چې حاکم صیب خپله لوروادہ کړه نودتورکي نه هم ددوزخ غوندې تیاره سمڅواوپرلپسې غذابونو هرڅه هېرکړي وو نوربې چې ده ته څه تاوان نشورسولی په سمڅوکې یې دهغه ساتل هم بې ګتې وبلل نوځکه خویې له ځانه وشړلوپس له هغه نه تورکی هم دغرونواوځنګلونوشو ټوله ځوا نی یې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه دخپلې ناکا مې مینې دردونه به یې هروخت په شپېلۍ کې بیانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کیسه به مې کومه افسانه وه که ریښتیاهم یووخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مت همداسې نقش وه ځکه دانایوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکارېده دتورکي کاکا په لیدوبه په تیاره اونمجنوسمڅو کې یودشخوبرېتونوواالازلمی په ذهن کې راغی چې دېوال ته سرپه زنګون ناست وي.

په ټولو شاوخوا کلوکې داخبره هم مشهوره وه چې دتوره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېراثرپروت دی دځنګل اوکروندو ټول ماران پرې مین دي لوی او واړه ماران یې دخپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځینې سپین ږیروبه لاداهم ویل چې ترغرونولاندې پراته ښاماران هم دتوره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابيدار يږي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپيلۍ وموندله نويوبل ته به مو ويل چې د توره کي غونډې يې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو، ويالو، پوشتونو، سيندغاړو او د غرونو په لمنو يا هم په وړو غونډيو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زياتې ابښي وې چې د باد له کمزورو څپو سره به شورتري او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نيکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مينه لرله چې د کرځمکې به يې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلکو په سږمو به خوږه لګېده ان ترلري پرتو سيمو به هم باد ونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په کروندو او سيند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دريوو ورځو کې به د کوم کلي وال غو اضرورد مارزهرووژله بيابه نو چاد اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کور کې به چې څوک غوصه کېدل نو اديوه ښيرا به ترټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو يو توره کی وو چې په دې موسم کې به يې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څېره په څېره به ګرځېده زړورو کروند ګروته به يې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو يو ډول پشهار او اوزونه ابستل داوازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شين شو شپېلۍ به يې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مريدان دي، يوازې همدا ماران ما ته احتياج دي زما امر د کلي په وزو، مېږو او د غو مارانو چلېږي دنو روامرونه بې ځايه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مين دي هر څه پرې کولی شم په کروندو کې يې يوه ورځ نه يوه ورځ کومه غوا يا خوسکی چيچلی وي خو يوه ورځ به مونه وي او رېدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانو ته امر کړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خو د بنيادمانو غونډې په هغوی کې هم ځينې سرکشه مخلوکات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لوړو غونډيو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بيا په هغه څېره کې پروت وو چې د کروندو په مينځ کې کروند ګرو د سنځلې تريوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې يې د مار د زهرو ضد دي که به چا ورته وويل چې توره کی کاکا په يوازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به يې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه يم هغوی زما لښکرې دي يوازې خو ته يې چې په دې دنيا کې يو سرد وه غوږونه ګرځې په دې ځواب به يې هر پوښتونکی شرمنده او حيران کړ.

يوه ورځ دا سې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهار ه ترما ښامه چا د توره کي د شپېلۍ اوازوانه ورېدلو په کروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کليوالو پوښتنې پسې پيل کړې چا به ويل چې کومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به يو څه او چا به بل څله ويل.

دويمه ورځ يې هم تر غرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور کې وه چې د يوه کروند ګر د هغه څېرې ته نږدې ولاړو اښو ته پام شو.

د هغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې يې د څېرې په څنګ کې توره کی پيد اکړ شو رما شور جوړ شو توره کی په خورو وروڅانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې يې پټې وې او په سينه يې دلو يو او وړو مارانو ځايښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ د کلي کروندې او د غرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا کې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالۍ

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیري عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ربړۍ سره یوځای دپوهنتون انګرته داخل شي اوپه محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نوعبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ربړۍ سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو اودصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ربړۍ کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ربړۍ سره د نږدې لارو اوپاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نووېل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نوعبد ل کاکا له همدغه زړې ربړی سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو اوپه تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې اوهلکان یې په نامه پېژندل اوپه نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینوخوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې د استادانو لپاره واسطه کولو هم اواکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لوښې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینو سره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینواواستادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانوخبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې د هغه له ربړې نه څو کیلې واخیستې او په خوړلو یې لګیاوم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته یې په خندا سلام واچوه یو درجن کیلې یې ترې واخیستې په پلاستیکي کڅوړه کې یې واچولې او له څو خبرو وروسته روانې شوې.ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه یې لاس راکېښود خوشال بابا څو مره ښه فرمایلي دي.

هر چې خوږ د ښکلي مخ په مینه نه وي
د دنیا په مخ او ده راغی او ده لاړ

دا بیت مې د لومړي ځل لپاره د هغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو ملا ځان خبروته جوړولو چې بیا یې خبرو ته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسې چې..........

لږغلې شو بیا یې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځینې ملګرې یې چې لرې.

زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه یم د یوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سیرت کې نغښتې چې څښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړېږي د هغه مینه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې دا سې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سیرت او صورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبرو کې یې ور ولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا لیدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وایي چې مینه یو روحي تسکین دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مینه وایي چې یوازې روحي لذت لري او له جسم سره یې تړاو نه شته خو افلاطون وایي چې مینه بې له جسمي وصال نه مینځ ته نه راځي بچیه زه د ارسطو پلوی یم هغه بې له دې چې زما خبرې واورې همدا سې لګیاوو ما هم د کیلو پیسې ورکړې او د ټولګي په لور روان شوم له یو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که ریښتیا ووایم دو مره پخې خبرې مې د عبدل کاکا په څېر یوه کراچیوان باندې نه لوېدلې.

وختونه په بیړه روان وو د عبدل کاکا د کیلو په ربړې به چې ورپېښ شوم نو ضرور به د دواړو ترمنځ دا ډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعر وراوړولو نو سمه کره کتنه به یې پرې پیل کړه.

ښه مې په یاد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولګي خوا ته راغی ربړې به یې پرېښې وه او د کړکۍ څنګ ته به یې د استاد لکچر ته غوږ نیولی وو که په کومه خبره به یې نیوکه او تبصره لرله نو بیا به یې یوازې ما ته هغه وخت کوله چې د ربړې خوا ته به یې ورغلم نور ما هم دا هېره کړه چې هغه یو کراچیوان دی د پوهنتون د یوه خواږه ملګري په څېر مې خبرې ورسره کولې خو د دې سره سره مې د هغه د زده کړو او تېر ژوند په اړه معلومات تر لاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده یې راسره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو د خپل ژوند یوه کیسه در ته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بیا یې ولیکه د لنډې کیسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تر دفاع وروسته نېغ د عبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې یې له اوښکو ډکې وې خو بل یې چې دا د محصلینو په فراغت د خوښۍ اوښکې دي ، دواړه د صبر تریو ورې ونې لاندې کښناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وریاده کړم غربو نیولې غوندې په خبرو شو.

بچیه !ستا ټول ټولګیوال او دا ن ور هلکان چې سږکال فارغېږي زما څلور کلن ملګري دي د هغوی په فراغت خوشحاله یم خو په بېلتون یې ژاړم هغوی به ما یو کراچیوان بولي خو زما په زړه کې او ده احساسات او سپېڅلې جذبه د یوه ساده کراچیوان نه بلکې د یوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هر څه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هیله کوم چې له دې ځایه لاړې نو خپل بوډا کاکا دې هېرنکړې ماله تاسره وعده کړې وه چې خپله کیسه به درته کوم دا کیسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه یقین لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچیه ! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمی وم دهمدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخیستې موږ هغه مهال په یوه ټولګي کې شپېته کسه وو نیمایي هلکان او نیمایي نجونې وې دا پوهنتون اوس جګړو یو څه خراب کړ خو هغه وخت هرڅه دیوه رنګین خوب په څېر ښکلي وو دا ونې او ګل بوټي هغه وخت واړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارینه خدمت ګاران به یې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وایم هرڅه ښکلي وو بس یوازې زما قسمت خراب وو په دریم صنف کې وم یوه ورځ استادانو ټولګي ته یوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته یې معرفي کړه.

دا انجیلا ستاسې نوې ټولګیواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا یې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښی وو اوس یې له سره وایي. هغه به دخپل عمر په څلورویشتم یا پنځه ویشتم پسرلي کې وه.

داوخت یې دخپلې رېږۍ په لورشاوخوا وکتل او خبروته یې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې یې په لیدو نه مړېدلې دټولګي له ټولو نجون وسره یې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خوله هلکانو سره یې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه دبلا لور وه لکه اورژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې یوعالم خبرې ځایوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلهدا چې څو بهرني هېوادونه یې هم لیدلي وو.

دانجیلا په لیدو زما حالت پوره تغییر وکړ که رېښتیا درته ووایم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به یې هم په ټولګي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خو زه نه پوهېدم چې هغوی یې ولې دومره خیال ساتلو زما د مینې څو پیغامونه یې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو یې ولمانځلم هغه وخت زه په لیلیه کې نه اوسېدم کورمې په ښار کې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجیلا په خیال کې ګرځېده یوه ورځ مې په کورکې یو اوږد لیک ورته ولیکه په پخوا ادبیاتو اون وو استعارو مې سینګار کړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکایتونه ورته ولیکل په اخرکې مې ورته و لیکل که ستا پلار انسان وی نو تاته به یې مینه دربښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې ولیکله

لیک مې راسره واخیست چې سباته یې په یوه ډول وروړسوم هغه وخت په پوهنتون کې دمینې څرګندولو یوه طریقه داوه چې په لاره کې به یې نجلۍ ته لیک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ماهم دا طریقه غوره وبلله ځکه ددې لارې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سبا ورځ موقع په لاس رانغله لیک مې په جیب کې وو دویمه ورځ یوه ټولګیوال راته وویل چې انجیلا هرسهار یو ځل دپوهنتون ریاست ته ځي او بیا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون دریاست مخې ته لاړم خو انجیلا رېښتیا هم زماله ورسېدو وړاندې ریاست ته لاړه زړه مې دربا کوله لیک مې په لاس کې نیولی وو نږدې نیم ساعت وروسته انجیلا په ناز نخرو له ریاسته راووته لیک مې له دروازې نه لاندې په زینه کې ورته ګذارکړ خو انجیلا په همدې وخت کې پښه نیولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون رئیس له دروازې راووت او په انجیلا یې غږکړ.

لوري لړتم شه جوړه به ځو.

دریئس په لاس کې ښکلی دپېلومات بکس وو په ګړندیو قدمونوله انجیلا رامخکې شو دویمې زینې ته چې رسېده په زینه کې یې په یوه پراته کاغذې پاکټ سترګې ولګېدې لیک یې راوچت کړېې له دې چې څه ووایې خپلو عینکوته یې نږدې کړ زما په سترګو توره شپه شوه له هغې ځایه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجیلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې دپوهنتون ریاست ته ځي او رئیس یې څه کېږي دریمه ورځ دپوهنتون انګړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بو تلم هغه څه چې رئیس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي رئیس ته د سپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم څوورځې ښه وډبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا. دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم د هر انسان لومړۍ مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیاترننه زه یم او اربړۍ اودپو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شپېو د تېرولو لپاره پاڅېد م ۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریو او ټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړې له کالیو سره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځو په خلاف ډېر خواشینی وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیمو شپوو ي که نن نه وي نو سبا به خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړ شو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانو زندګي نه لرو بس یو ازې ژوندي پاتې یو اودجګرو وېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرځله به ماته پدې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم .پلارمې دورته ډ ډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یو ماموریت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شو څومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړي مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشناښکارېده

په همدې فکرونواودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

* * *

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنوهغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه ترې راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسو غټ افسر وو راضیه به دڅوارلسو پنځلسو کالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېرو شتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلارېې د دې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیې په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به یې بللم که هغه مې د زړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم دا کنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلایي زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره د هغې د مینې اظهار گران کړی وو

زما لیدو یوه شېبه تم شوه او له مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کور کې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري ورباندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نورنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېرو څو کلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجرو ته د خپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په یوه پردي هېواد کې مو د خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بیا نو زه د هغوی لپاره د ساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم

په ژړغوني او له تاثره په ډک اواز مې ورباندې غږ کړ

راضې نور نو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم د ا ښوونځی به یوازې تا ته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

د راضیې په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې و درېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظار کښېناستم د ادارې له لوېي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولگیو ته روان شول خو راضیه وړاندې ادارې ته مخامخ ترونې لاندې حیرانه ولاړه وه او له سترگو یې مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کار خلاص شو له مدیر صیب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته د خدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضیه لاهم د ښوونځي په انگړ کې ترونې لاندې ولاړه وه او زه یې د سترگو له کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ ناسته وه د ښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگو کې حتې د هغو هم چې زه یې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې د باندې قدم کېښود بې اختیاره مې د راضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

دا غږ دومره بې اختیاره د هغې له خولې ووت چې نه یوازې ما بلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترگې وروا ړولې د راضیې په څیره کې د پرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورایه څرگندې وې بله دا چې دا لومړی ځل وو چې ما یې له خولې نه په دومره ناز د مهاجر یا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مها ل زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریو کې چې ټولې په یو رنگ وې او په ترپالونو یې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بار شوې او د پولیسو د گوا ښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل د کمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې راوکتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه د پلاستیکي گلونو او څونورې کڅوړې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خو زموږ د کډې لارۍ په ډېر ه بیړه روانه شوه د لومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نور دا هېر کړي چې زه یو مها جر او بې وطنه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځا ن تاووکړ د ملکې خوا ته يې ناځاپي سترګې وروا ړولې چې دغا ړې په هارېې ګوتې وهلې او په خبره کې يې دژور خفګان نښې له ورايه بر ېښېدې خو پاچا بېرته دربارته وکتل او وېناته يې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خوزماخبره په غوروا ورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي دننګ او غيرت په دې ډول خبروا و معاملو کې يې چاته دومره دخبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فیصله کول او يوازې دمېړنيو قدرورسره وو خوکله چې هغه له خپل مرګ يو ساعت وړاندې ددغه هېواد دپاچا هۍ تاج زما په سر کېښود نو يوه خبره يې راته دوروستي وصيت په ډول وکړه هغه دا چې له دربارسره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلاردغه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږسرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکرصيب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربارته نه دی حاضرشوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښا دمعظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلولپاره په خپله خوښه دجګړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږته ګوابښ کړی هغوی فکرکړی چې دمعظم ټولواک په مړینه زموږ پاچا هي کمزورې شوې اودوی فکرکوي چې دخپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربارکې ناڅاپي چيغې شوې

موږدخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا ېښودلوته له همداوس نه تياريو موږ به دخپل دښمن دپاچاهۍ تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچايوځل بيادلاس په اشاره هغوی غلي کړل خويوسرتېری لا هم ولاړوو

ښاغلو !شوراوزوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچا هي په خطرکې ده هغه خاوره چې تراوسه ددښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن يې دلاندې کولونيت کړی خوزه وايم چې دغه وياړلې خاوره به زموږسرتېري په خپلو سرونوو ساتي

ولاړسرتېري لاس اوچت کړاودخبرواجازه يې وغوښته په ادب يې خبرې پيل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داخل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکرساتونکی یم هغه بهر دلښکرلیکې معاینه کوي اودتیارسی. قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي

سرتېري سلامي وکړه اوپه خپل ځای کښناست دملکې نه نیولې ددربارترهر وزیر پورې په ټولو دخفګان سیوری خپورووپاچادجګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامی. اورسمي ادابو وروسته راننوت او غږیې وکړ

ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدواجازه غواړي پاچاپه لوړاواز ځواب ورکړ

احمقه !دهغه په مخ چادددربار دروازې ترلې دي زرېې راوله ډېره وخته دهغه په انتظاریم اوس په له خیره وروستی. پرېکړه کوو

ټولو ددربار دزرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو دپاخه عمرخاوند چې لوړقد ،اوږده ږېره ،اوږده بانه یې لرل سرترپښوپه زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونویې دېخوانوزخمونو نښونښودله چې دځوانی. عمریې ټول په سختوجګړوکې تېرکړی دی ټولوته یې سلامي وکړه اوبیامخامخ دپاچااوملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیادوه دری. ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم

پاچا اوملکې دواړودلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې یو مناسب قومندان ورته پیدا شي

پاچاحیران شو اوله خپلې زرینې چوکی. راپاڅېد

داڅه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهی. کې چیرته وي ؟ته هغه ځوک یې چې زماپلاردغه پاچاهی. تاج زماپه سرا ښېی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه دته درکړل شوې ته چې کوموجګړتوته تللی یې نوموږ خپل بری یقینې ګڼلی

دلښکرقومندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داخل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادې پنځه ویشت کلن دی ددې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه ترمشری. لاندې وجنګېږم

دپاچاپه څېره کې دپرېشانی. اوخفګان نښې لازیاتې شوې څو قدمه وړاندې راغی اودسرلښکرپه اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیه !ته زموږدپاچا هی. توره یې تاسره داخبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه یې ؟

سرلښکرمخ ددربارخواته راوګرځولو اوپه خبروشو زه یو سرتېری یم دسرتېرودعمل اوازمویښت ځای دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالینوودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلو !زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرودوومیاشتو راهیسې زموږدپاچاهی. شهزاده نه معلومېږي په لښکردهغه په اړه دوه خبروزوراخیستی یو داچې هغه معظم پاچاپه دې توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهی. دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زموږنه پټ وساتي هغه دجګړې له میدانونو ،توروا و مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي اوڅه ضرورته ونه رسیږي حا ل داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک بایدزموږ دپاچا هی. دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دنازاونخرو په ځای دجګړې ،سپا هیتوب ، غیرت ،قربانی. اومرګ کیسې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو ېېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوند کوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول څه چې دجګړې په وړاندې یو قدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره دسر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښنلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړوکې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربارته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زموږ دپاچا هۍ دتېرو بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلو تورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن ترښارا وزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلو خبرو پښمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په څوکۍ کښناست خو سرلښکربیا خپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې وارړه زلمي زامن دسلګو او ځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونو یې جسدونه له پښند ګلوۍ ویستل هغوی درې وارړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یو شهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې ددربارمشران یې دخپلو مقامونو دساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې دا وېل غواړم چې په دې دربارکې باید یو شهزاده او دلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې دا په تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدو یورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په نازاونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونواودمرمرینو ماڼیو په پالنګونوکې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېر ی دپاچا خواته په ساه نیولي اندازیې دپاچامخې ته خبرې په ورخطاانداز خبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحد یو کیلومترۍ ته رارسېدلی او په ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته وررو ان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي او زموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونو ناولې کړي

په دربارکې شورجوړ شو ټول پا څېدل سرلښکر دملکې او پاچالاسونه ښکل کړل او بې له څه خبرو له درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحدکې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن د سرتېروامبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکریږي اوربدل کېدي نورنو د پاچاهۍ سرتېروته یوازې د دښمن تعقیبول ورپاتې وو، ټوله شپه په ښارکې نښتې راوني وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تېښته بریالي شول د سهار دلمرراختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بیرغونه د ښارپه ټولو لوړو برجونو وررپول بیا په اس سپورشو او د زندان دروازه یې ماته کړه د زندان نیمایي برخه هم دده د لښکر هغه سرتېري وو چې د تېرو جګړو په مهال د ښمن نیولي وو، سرلښکرته ټولو زندانیانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې یې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکر د زندان د یوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړ او دروازه یې خلاصه کړه د پېلوځې په تتنه رڼاکې یې په یوه بندې سترګې ولګېدې چې په لاس او پښو کې یې زولنې وې، سریې ځوړند اچولی وو، سرلښکر د هغه سرله زنګون را اوچت کړ بندي چې په مخ او لاسونو یې د زخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکر خوله له حیرانۍ وازه پاتې شوه، توره او خنجریې له لاسه پرېوتل او بندي یې په غېږ کې ټینګ کړ

زما شهزاده! زما دزړه سره! زمریه! زما فکرونه غلط وو مافکرکاوه چې ته به مو ړ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې د عیش او خوښۍ ژوند تېروې ما وبښه ژوندی دې وي زمو ړ معظم ټولواک، راځه ته نوربندي نه یې راځه ښاغلیه! چې د دغه ستربري زېرې خپل دربارته کړه یوسو د سرلښکر له سترګو اوښکې را ماتې شوې او د شهزاده د زولنو په ماتولو بوخت شو.

۱۳۸۸\۲\۱۶

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې یې د شپې یوه اوږده برخه د خپل نوي داستان د ځینو برخو لیکلو ته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته د ورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو د ورځنیو تود و پېښو او خبرونو لیکلو به یې زهن دومره خوړلی وو چې د کورنۍ د غړو سره به یې هم په ورین تندي خبرې نه کولې د ډوډۍ تروختته به یې په یوه او بله ځا ن بوخت ساتلو په زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمر او سپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خو کله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړنو طبعه یې ترپخوا هم ناارامه شوه او دیوه ناکا م مین په څېر به یې چرتونه وهل ورو وروېې د کورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه یې په دې اړه سپیناوي ته نه مجبوررولو له ډوډۍ خوړلو وروسته به سیخ خپلې کوټې ته ننوت ور به یې ځا ن پسې بند کړ او د داستان په لیکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خو چې د لوستلو وروسته به یې خوښې نه شوې ټولې به یې څیرې کړې او لیکنه به یې له سره د خوښۍ په څرګندولو پیل کړه تر هغه به په لیکنه بوخت وو چې د خپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به یې خبرې پیل کړې هر یوه به ورته چېغې وهلې چې داستان یې زر خلاص کړي ډېر وبه ګیله ترې کوله چې ولې یې کېسې د ښارزرګونو خلکو ته رسولې.

سهاربه چې لیکوا ل د خوبه را پا څېده نو ګڼې پاڼې به تر بړنه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې د ورځپاڼې د مدیرنه اجازه وغوښته او ورته ویې ویل چې د داستان وروستی فصل لیکې هغه د خپل دې داستا ن په سبب د ورځپاڼې په مدیر دومره ګران وو چې هرغوښتنه یې منله نو ځکه خویې نن هم اجازه ورکړه چې د داستان وروستی فصل بشپړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذهن کې بېلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کا ل نه راپه دېخوا د هغه دنيمو شپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خوا دداستا ن شريف اتل له ټولو ملګرو سره وژل کېدولو .

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بېګاته قتل کوي ځا ن ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دا يو رېښتنی دا ستا ن دی خودا يوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرا يستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼويې ثوځله قلم وخوځولو خو داتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډشو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې داتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نو دهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شا په تخته به اوړود وغځېد اوپه ګوتو به يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړ اواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلو وړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغوپه يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغو ګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بيا په ځای کې راکښيناست ګوتو او قلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يوځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلو له پښيمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملګرو سره ووژني خو دقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرو لګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونو ته وکتل اوچيغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلو بوخت شو په ثوشېبو کې يې شپږ اوه پاڼې توري کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيټه يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼوپرمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکي سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولو په انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نو په ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېری ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوی وای نو شاید چې د زندان نه له وتلو وړاندې به يې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د برش کلن ژوند پای ته ورسېد نو د ده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شپه به يې کور او بچیانو په یاد له سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دا بيخي هېرکړي وو چې هغه يو وخت د يوې شتمنې کورنۍ غړی وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او د غه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستی وو چې نور نو د ازاد ژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،د برش کاله چې يو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمرتېر کړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبرد کومې خوښۍ په ویاړ د غه مجرمين معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو دادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتيا هم کار کتلی وو

ادم خان لاپه دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېرې دروازه ورخلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداډوله لهجه يې ورته زياته کړه:

ـ پاڅه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو سترګو سرتېري او بيا جامو ته وکتل خو هغه ورته بیا یو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشر په تاسې مردارخورو مهربانه شو پاڅه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کور او خپلوا ن به لرې، کنه بيا پخواني يادونه درته تازه کوم د پخوانو يادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانبغ شو

ـ ځم صيب ځم .....هسې پښې مې لږدردکوي !

***

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچا داختر لپاره تياری نيوله د قربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملاصيب په لاسپيکرکې وينا کوله او خلک يې ښوکارونو او د قربانۍ فضليت او يو دبل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شپبو کې يوډنګروچ کلک انسان چې لويه خبرنه ږيره او ژېړرنګ يې لرلو او دچرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه يوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېوني لېوني نارې يې پسې وهلې

ادم خان په دې د برشوکلونو کې هرڅه هېرکړي وو خو دخپل کلي نوم يې نه وو هېرکړی په ښارکې يې هم خپل پخوانی کور پيدا کړ خو پيره دار ورته وويل چې دکورمالکان ټول داختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس او ښکلي کوردروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيدا شو زړه يې درزا پيل کړه د خپلې کورنۍ دد برشوکلونو پخواني يادونه يې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې يې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دويم ټک ټک سره د انګړنه د چاد پښو ښکالو او از راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظروکتل او په غوصه يې خبرې پيل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته د لته ولاړيې وام ځه ددې ځايه ورک شه که نه د پسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان يو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو يې خبرې پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګرنه یم خپل کورته راغلی یم ځوان وخندل او زیاته یې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکور دعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه او خلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده څېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به وو بروې !

په سترګوکې داوښکو بهیر رامات شو او دځوان په اوږه یې لاسونه کېښودل بچوزه سوالګرنه یم ادم خان نه یم خپل کورته راغلی یم ځوان یو قدم ترې شاته شو او په شونډو یې قهر جنه موسکا روغوړېده.

ځه خېرنه ددې ځایه ورک شه زما ادم خان لالا خو یې د برش کاله وړاندې شهید کړبیا زه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په تېلو تېلو یې له دروازې نه لرې کړاو دروازه یې بنده کړه.

زړه یې دکانې په څېر کلک شو بېرته په راغلې لاررروان شو دخپل کشرورور عظم خا ن خبرو یې په ذهن کې شور جوړ کړی وو پر لپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېدا وله خولې یې سوررنګه وینې داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هرسهار به چې دپوهنتون په لور روان شوم نوضرور به مې په لاره کې دهغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله او ځوشېبې به یې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچنې دکان کې به دمرمرینو ډبرو سپین ګرد خور وو خوله او پزه به یې په دستما ل تړلې وو اوزه به یې هم په خبرو سم نه پوهېدم خو تر ټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتبیو لیکلي وو او هر لاروې به له دکانه بهر ورته بوځل خامخا کتل.

دیو څو بیتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هر څه به راته پیکه ښکاریدل په کتیبو ټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم ترې زړه نه صبرېده ددنیا دبدرنګۍ او داخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې دښارډېر مشهور کسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق او ځانګړي ډېزاین د هغوی ددې نړۍ وروستۍ پتې پرې لیکلې وې.

ددغې دردونکو بیتونو ټاکنه دکتبیه لیکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله یو څو بیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزار مې ولې پټه خوله تېــــرېږې
سپېرې خاورې خو مې غږ کولی نشې

* * *

داپه یاد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه یو

* * *

راشه په سلګوکې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

* * *

ګورهم وران نه کړستا تصویر زما په سترګوکې
خو اخېر مېږیانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

* * *

په ژوندون دې چې زما ونه کړ قدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرګه مې بیامه ژاړه په قبر

***

قبر سوری کړه حال مې ګــــوره
په خمار و سترګو مې پر بوتل ګردونه

همدا سې نور دې تــه ورتـه بیتونـه چې د ډیري لرغونو شاعرانو وو پـه مرمرینو کتیبو لیکل شوي وو چې لوستونکو ته به یې د مرګ ښېره او دهدیرې درد نه چوپتیا یادوله.

هغــه دومـره شــهرت تـه رسـېدلی وو چـې د ښارډېرو عمرخوړو کسانو به لا پـه خپـل ژونـد هـم د شـناختې جوړولو ډیزاین اولیکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چې یو ازې بوډاګان د مرګ خولې تـه نـږدې خلک دي.

ځکه هلته د ماشومانو ،زلمو، د جګړو د شهیدانو او بوډاګانو ټولو ژوند لیکونه موجود وو او د هر چا د مرګ نېټې یې په مرمرینو کتیبو لیکل شوې وې زه په پوره باورویلی شم چې له دنیاوي چاروبه مې زړه مات شو نو هلتـه بـه ورغلم او یوه شېبه به مې د همدغه نالیدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چې دځینو کتیبو په ډیزاین او د رنګ پـه انتخـاب کې بـه یې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې د هغه له ګردونو په ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتریان داسې کسان وو چې خوښې بـه یـې نـه پېژندې د ټولو بـه څوک مړه وو او یا بـه یې لـه وړانـدې د کتیبې لپاره لیکنه ورکوله.

یوه ورځ د جمعې پـه ماسپښین دهغه خوا ته ورغلم زما په ورتلو پاڅېده او دلومړي ځل لپاره یې پـه خنـدا غـاړه راکړه لوی لوی بریتونه ،وروځې او بانه یې د مرمرو په سپین ګرد لړلي وو.

مالا بله خبره نه وه کړې چې یوې لویې مرمرینې کتیبې ته یې اشاره وکړه.

ته وګوره نوی ډیزاین دی!

د دکان پـه کـونـج کې ابښې کتیبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې یې د نورو دردونکو بیتونو پـه څېر بیتونـه راغلي وو ټوله مې په بیړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چې د درد یو څپه راباندې راغله داڅه کوې خپـل ژونـد لیک دې په ژوندون لیکلی !؟

هغه بیا وخندل.........

ملګریه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بیازما په ذوق برابر کتیبه راته څوک ونه لیکي.

هغه خپل ټول ژوند لیک په نوي ډیزاین لیکلی وو خودوفات نېټه یې په قوس کې خالي نیولې وه د کتیبې پـه لوستلو دومره ووېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خوهغه بیا غېږ راکړه.

ویرې او فکرته اړتیا نشته مرګ ماته اشنا دی زه او مرګ هـره ورځ دوو ماشومانو پـه څېر یو د بـل سـره لـوبې کـوو زما ټول عمرد مرګ په یاد تېرشوی زما دژوند یوه شېبه هم ددغې ښاغلي دیاده خالي نه ده نو بیا ولې تـرې وډار شم که نن نه وي نوسبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره اثرو کړچې د مرګ یاد به هرځای د سیوري په څېرراسره روان وو په اونۍ کې بـه یو یـا دوه ځلـه د ښارلویې هدیرې ته ضرورورتلم کتیبې مې لوستلې او په دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبر زما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې د رنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښو په سرپراته وو.
د عادت سره سم مې د کتیبې په لوستلو پیل وکړلانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرو یښته مې نیغ راو دریدل دا هماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې د هغه په دکان کې لوستې وه.لوستوته مې دوام ورکړ خو اوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترڅنګ یې د کتیبه لیکونکي د سرطان ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
۱۳۸۸\۱\۱۳

په زندان کې زیږیدلی ماشوم

د ماشومې غوټۍ ټول عمر له ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو د ښار په زندان کې تر ټولو کوچنۍ زنداني وه بلکه دا چې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي او د نورو بندیانو خونو ته ورشي له نامه سره یې هر زنداني اشنا وو کله چې به څوک د خپلو زندانیانو پوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یو څه ورکول.
هغه په زندان کې تر ټولو کشره زنداني وه.
سلما او سدو خان چې کله پولیسو د دوو مجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې او ورځې وې چې دواړه په یوه او بل د زړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې د یوې ریښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدو خان سره واده وکړ خو د ژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تیرې کړې او د مینې لومړۍ میوه یې هم دا غوټۍ وه.
غوټۍ د زندان په تنګه فضا کې د سلما او سدو خان له غیږې رو ټوکیده یا که لږ بل ډول وواېو هغه د دوه داسې انسانانو لوروګڼل شوه چې د تیارو د اوږدو مزله نه یوې روښنایي ته د رسېد وسره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیا په یوه تیاره وا ټ کېښودل د غوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپیریا ل کې اوچته شوه چې له کریږو او سړو او سیلو سره له پخوانه اشنا وو او بیا داسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولو زندانیانو وپېژنده او هرچا به نازورکولو د خپلو اولادونو تنده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډیرځله دالا هو په ځای د زندانیانو ساړه او سیلي او د زولنو شرنګا اوریدله حتی چې د خپل زنداني پلار او یا مور غیږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته د حسرت او درد له اوښکو او سیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول
.
ډیرځله به چې غوټۍ د زندان په دهلیزونو او انګړ کې ستړې شوه نو د سلما غیږې ته به یې پناه وروړه سلما به د زړه غوټۍ د زولنو په شرنګهار اوده کړه او خپله به د سړو او سېلو سره پخوا زمانو ته لاړه...
په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلیږي هو ځکه خود سلما د ښکلا او جما ل له زوره هغه څوک خبر وو چې په ژوند کې یو ځل د هغې دلید وویاړ وړ په برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې د ښار په لري څنډو کې هم ډیرو خلکو د هغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې د بل چا د ښکلا ستاینه هم کیدله نو د سلما ښکلا د هغوی لپاره یو لوړ معیار او نمونه وه او ویل بې چې د سلما په څېر ښکلې ده هغوی ملامت نه وو د سلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې د غرونو طبعت، رنګ او بوی یې درلود د سلما پلار یو شتمن کوچی وو خو خدای خبر چې ولې یې د غرني ژوند نه زړه تور شو ټول مالونه او رمې یې وپلورلې او بلا خره یې د ښار په دغه برخه کې یو کور واخیست یو کا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړخوخبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نوپه طبعت کې يې هغه خويونه نه وو پاتې کوم چې غرنۍ اوکليوالې پېغلې ورباندې ښکلې وي، دښارپه رنګ لمبېدلې وه اوحتی تردې چې په ښاري سينګارکې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه اودخلکوسترګې يې په زورځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدووروسته يې پلارديوه سوداګرزوی ته ورکړه داپرېکړه دسلمادخوښې خلاف وه خودپلارسترګې يې دولوړپرېمانه پيسوپټې کړې وې.

له واده يې څومياشتې نه وې تېرې شوې چې سلمادلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ اودتل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خوا ږه خوب اوده وو نو دتمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند دګڼو شتوسره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسوپه وړلويې له درېيم ملګري سره واده وکړ.

نورسلماداهېرکړې وو چې هغه څوک اودچارلورده د هغې په سريوازې دپيسواوشهرت ګټلوخمار خوروو خوپه څنګ کې يې دخپلې ژبې اوښکلا له جادو هم پوره کاراخيست خپل کوراوخپلوان ترې هېروو اودښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يوکال يې له درېم مېړه سره تېرکړهوروځ به يې دښارپه پارکونوکې ورسره مازديګري چکرونه وهل خوپه دې يوه کال کې هم داولادمورنه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښاريوه هوټل ته دډوډۍ خوړلولپاره تللې وه چې دهوټل په دهلېزکې يېيې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتوکې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې دماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې اوبيابه دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس ويلولپاره راته.

دسلماپه زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېروکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خوسدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلمااودهغه خاوند ته يې سترې مشې ووېل اوبياپه بې صبرۍ دسلماخواته ورلنډشو.

اخردومره بې حيايي اوسپيتوب تا دافکرهم ونه کړچې اخردچالوروې اوڅه دې وکړل ؟

مونږه په ښارکې پښتواوپښتونواله وبايلله خوعزت موپه خپل لاس کې وو.

سلماوخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه اواوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونوکې ډوب شو خوسلمابيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلوامروکړاوسدوته يې مخامخ وکتل.

زه بياهم له تاسره په پخوانيووعدوولاړه يم خوشرط به داوي چې زمادليدوپه اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې.کنه زه بيادا هېروم چې ددواړووينه يووخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلماورته بيا هم دپخواپه څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلا له بڼ نه يوه پاڼه هم نه وي رېژولې.

دښارپه ځينوهوټلونواوپارکونوکې يې بيابيا سره وليدل سدوخان که هرڅو ل وو خوسلمااحساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې ښکلې ښځې تر څنګ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په ریښتني ډول په یوه داسې جایزه باییللی چې ماشومتوب یې ورسره تېرشوی وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې ریښتني مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خواږه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورو دوو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له څوخبرو وروسته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او اوله خپل ریښتیني مین سره له ښاره دتیښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول او دویمه ورځ دپولیسو له جنايي څانګې دلته دښار ترټولو لوی زندان ته راوړل شول.

۱۳۸۸/۱/۱۵

جلال اباد هاشمي پلازه

له ویني ترمیني

دښارلوی روغتون او زمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلونا روغانو دامبولانس او ازونه رارسیدل یوه کوچنۍ واټ نه ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اوروغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پایواز زمونږد ټولګي ور دوینې دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویو جوت تو پیرداوو چې دناروغ یا پایواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتی ؤ او په دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژورې بې وسۍ او عذرته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځینې استادان چې لږنرم غوندې ؤ او یا هم دخپل ژوند په اوږدو کې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیا به یې زمونږ خواته راوکتل هلکانو دغه فلانی ګروپ وینه څوک لري له دغه کاکا سره تر روغتون لاړشئ او دخدای په رضا وینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرۍ پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورښو دومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانګ کې یو څاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوینې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولګیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه یې شوخ هلکان وو. اودابه یې له ټولګیو نه دوتلو ښه بهانه ګڼله ځکه چې دغیرحاضرۍ وېره به یې نه وه خوکه دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سي سي ښودله نو په ټولګي کې به یوډول چوپتیا خوره شوه هرچا به ځا ن دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړ بیا به نو په دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې ګروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤ چې داستاد غوښتنه ومني نوویل به یې چې دوینې په بانګ کې دوینې ګروپ بدلیدلی هم شي.

دوینې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یو کس به ولاړ وو او بل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دوینې غوښتلو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لاړه وکړاو پرې غږبه یې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دلیلیې دلوبیا اووریجوبه څه وینه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې دقربانۍ، خواخوږۍ، خیراوثواب خبره رامنځته کړه نو دټولو خندا به غلې شوه.

یوه ورځ مې ښه په یاد دي دپنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانو په باب خبرې کولې اوداتن د رباالنوعانو خیرې او کړه وړه یې یې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه یوډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان ګڼل د لمر راختو اولمرپریوتو، ورځې،شپې د باران اوطوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړوپه وجود کې دبوډاتوب نښې څرګندې شوې نودرب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلودوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکیه اوریاضت به مشغول شول خو کله به چې ښېخي بډاتوب اودمرګ ترپولو ورسېدل نوبیا خپله دعبادت وړګرځېدل نوروو ګوړوبه یې درناوی اوعبادت کاوه اودرب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دڅنګ کړکۍ یې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلګونو پېړیوو راندې زمانې څخه بیرته حال ته راغلو.

یوه د پاخه عمرخاوند چې په ږېره کې یې توراوسپین تارونه سره برابروو اوله څېرې نه کوم لوړرتبه ماموړښکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګوتېره کړه اوبیایې مونږته وکتل او وویل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟

که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خوګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خواستاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوینې دبانګ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لاړم ددواړوپه ننوتلو یوه یود پاخه عمره ښځه اودوه ماشوما ن چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېد ل ماته یې ښه راغلا ست وویل.

بیا سپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچېه ! ته دپو هنتو ن محصل یې زه هم دپوهنتون پخوانی استاد یم خو اوس شخصي کاراوبارلرم دامې مېرمن اودادوه مې زامن دي چې مشرایمل اوکشراجمل نومېږي اوداچې په کټ کې ناروغه پرته ده زمامشره لوررڼاجانه ده هسې خدای وساتلوله ترافکیې پېښې سره مخ شوې ؤ وینه یې ډیره ضایع کړې ښی مټ اوپښه یې ډېرژوبل دي امید دی چې ستاوینه به صحت ورکړي.

نجلۍ دپلارپه خبروسترګې وغړولې لومړی یې هغه بیایې ماته وکتل سره د دې چې په سترګوکې یې ددردڅپې خورې وې خولاله وړاندې یوډول عجیبه مننه اوځلاپکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړپلاریې خبروته دوام ورکړ.

بچېه ! په روغتون کې مې وینه پیدانه کړه بانګ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تاته زحمت درکړدوینې بانګ ته لاړوډاکتر شپږسوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظاروم وروسته همغه کس بیاراغی زه درڼاپه فکرکې وم په زړه کې مې یوډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود .

بچېه ډیره مننه!

دلورحالت مې ښه دی خودرڼاموریوځل بیا ستا دلیدلوهیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼاپه کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم دبسترله بالښت یوڅه سرراپورته کړپه ټیټ اوازیې مننه وکړه اوبیایې په سترګولاس کېښوده موریې ترخپل څنګ راته کښناستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښیناستم اوبیاپه خبروشوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچيه ! ته محصل يې ستا له دغه قربانۍ مننه رڼالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغيږي بختوره ده چې ستاغوندې يوه همزولې يې وينه وړکړه موږپه دې ښارکې مسافر يوکنه کومې خواته به مومنډې وهلې ستادغه قرباني به تل زموږپه ياد وي په دې خبروکې ووچې يوې نرسې درڼا موراوپلاربهروغوښتل په کوټه کې زه ،رڼا اود هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درڼاسترګې نيم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وږونکې چوپتيا خوره وه شيبه پس يې ترژبې لاندې وويل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بيايې وويل

ښکلی نوم دی.

يوشيبه بيا چوپتيا شوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب يې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې يودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته يې وکتل اوبيايې په ډېرزحمت سترګې ماته راواړولې.

دومره بې غوره ېږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وينې سره يوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې يوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رڼا ته دزړه په سترګووکتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بيا خبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه يوه شيبه وړاندې نااشنا زلمی نه يې داسې ښکارې چې ډېرې مودې نه دې پېژنم خويوه هيله درڅخه کوم.

ورته مې وويل

کومه هيله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حيران وم دومره زراوداسې خبرې ديوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بيايې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هيرول....... اوس زما له واکه وتلي دي

رڼاوخندل مخ يې په مړوند پټ کړلنډه شيبه بيا چوپتيا خوره وه خوډېرزريې روغ لاس ترڅنګ ايښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په يوه پا ڼه يې دوه نمبرونه وليکل بيايې پاڼه ماته ونيوه.

دازما تيلفون.......

خبره يې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاريې راننوتل موريې درڼا په تندي لاس کېښود اوپلاريې زمامخې ته په کوچني ميزدميووکڅوړه کېښوده دميووکڅوړه مې دهغه دټينګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وويل چې دې ته زمانه رڼازياته اړتيالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رڼا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا ږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي.

۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلو ګانې

دلومړی ځل نه وو چې دنقا شۍ په ننداړتون کې دهغه تابلوګا نو ترټولو غوره اولومړۍ جایزه ګټله
. ددغه ښار په ډېرو ننداړتونو کې دساحل تابلوګا نو د لیدونکو پام ځانته را اړولی وو
تېرکال د ښار په ننداړتون کې دهغه یوه تابلو چې دیوه قبرترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځور شوې
وه اوله سترګو یې ترړپاند و بیرغونو لاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دننداړتون دترټولو قېمتي
تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
دساحل دشهرت یو سبب دا وو چې په خپلو تابلوګانو کې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې او بیه یې هم
. دومره لوړه نه وه
دننداړتون دخلاصېدو نه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکو په خوله وو په تابلو کې یو ماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي او ماشوم چې
ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سور شوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلو څوک دومره زړنه
پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلو کې کارېدلي هنرته حیران وو اوپه ننداړتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې
. او تشویق له کبله ورته هغه ټولې شپې دخیال په څېرښکارېدې
په خپل مېزیې اېښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه
ووهله اوترژبې لاندې یې په خندا وویل
(چاویل چې کوږ بارترمنزله نه رسېږي))
ام.....زه وایم زما اصلي تابلوګانې که هلته یوسم کتل څه چې دخلکو زړونه به له خندا ورته وچوي اوپه
. څپېړو څپېړو به زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلو جوړه کړي
دا ټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښار په شتمنو خلکو کې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خو دلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلو ساحل دخلکو په وړاندې چېرته ورسولو اودمینه والو دچکچکو شور یې اوس هم له غوږونو نه دی وتلی په
همدې فکرونو کې وو چې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ رانو ته ټوله په سرو جامو کې نغښتې وه خو په
تندي کې پرېشاني اوخفګان دواړه له ورایه برېښېدل دساحل په لیدو یې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې
وکړ او دسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړ او ساحل ته یې وکتل
......مبارک بیا هم
ساحل خپل تندی تریو کړ او مېز په سرله رنګ لړلو کاغذونو سره بوخت شو
.بیا یې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نږدې وو چې خلک مې په تابلو پورې وخاندي ،داځل خو نه تابلو وه او نه مابلو چې ته بیا مبارکي هم
راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبیا دلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماو شرموې
دنجلۍ په سترګو کې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه او بیا یې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمدا شېبه په تلوېزیون کې وکتل چې په ننداراتون کې زما ضدي پسه تابلوته لومړی مقام ورکړل شو تابییاهم زماسره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بیاهم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه یم یوازې ستامینه غواړم تاهغه ځل اودد ې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزیري راکولوپه ځای دروغ وویل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپیسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکرېږوته ورته کېده دوره په لوړلاړه زه نورستانه یم ته یونقاش نه یې یودروغجن یې دوره نه بهرپه انګړکې یواوازجګ شو ساحل وخندل خوبیایې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پرمخې په خوروورو تابلوګانو پرته اوڅوتابلوګانې یې په اوښکې لمدې کړې وې
۱۳۸۸-۲-۴
ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکریزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکريزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو يو بل ته دخوښۍ ستر ګې واړولې مرجانې ابۍ څيراغ ته نيژدې په يوه لويه کاسه کې نېکريزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوړنېده لکه دنورو خبرو ته يې چې هېڅ غوږ نه وی نيولی

دمجلس دښځو سپړمې چې دنکريزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته يې له مرجانې ابۍ نه ستر ګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې

وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا يې مړې سترګې واړولې له ځايه پاڅېده دتاوخانې په کونج کې يې سره بالښت ته ډډې وهله خپل تور پړونی يې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته يې په ځير ځير وکتل او بېرته يې په پړونی کې پټ کړ په ستر ګو کې يې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکريزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځايه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې يې په مخ يخه هوا ولګېده

دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا يې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه يې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته دېوال په تياره سيوری کې کېناسته له سترګو يې بې اختياره يخې يخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به يې چې پام شو زړه به يې دکانۍ په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکريېو له ښکلی بوی سره يو ځای را تلل زړه يې غوښتل چې په زوره زوره وژاړي خو بيا به يې اوښکې وچې کړې سر به يې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړي د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به يې په غوږ ومنډله

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅيراغ رڼا ته عجيبه ښکارېده دواړه لستوڼی يې بډ وهلی وو ګوتې يې په نکريزو لړلې وې زړوکی يې دسپين سر په څنډه بند وو دانګړ خواته .په بيړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته يې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان يې کوڼ واچاوه ساه يې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر يو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بيا .به سلګو واخيسته

مرجانې ابۍ بيا نارې کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې........ څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځايه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وايې دغه يم دڅا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه يې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بيا لوی اختر ثواب لری نکريزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه يې سور

مرجانه ابۍ يې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د د اسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دي چې تر اوسه به چا لاس نه وي پرې سره کړي.
نه ادې زما نه خوښېږي لاس مې همداسې سپین ښه دی.
مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندي ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپړمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.
مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...
مرجانه ابۍ په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې.
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور درې واړه منګی یې له اوبو تش ووپه کور کې یې څاڅکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې) مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وې څه چې نوره لاړه خپلې پېغلې همځولې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې درې واړه سره ملګرې شوې ستړې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې درې واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلي دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې سترګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو یو څاڅکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللې وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ور په یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب ببرته خپل رنګ کلی ته په کږو وږو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لارهم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې ورلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سرکې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهيلې په خپل کورکې ناسته وه.

داټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګوسلګو له ځا يه پاڅېده.

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته څراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکيه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تياره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پيدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تياره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په ياد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښار ته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جيب مې لاس و وهلو دکليانو اوږد زنځير مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې يوه غټه کيلی مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بيا مې څو نورې کلياني په کلپ کې وازمايلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکليانو اوږد زنځير مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ويده وو په کړکيو پردې کش وې په اوږده دهليز کې بې دهغوی له خرارې بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم يوه بله کيلی مې په کلپ وازمايله داځل يې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ويل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلی چې هره خوا تپه تياره وه کنه هسې خو ځوان وم .سترګې مې روغې رمټې وې يوا ځې دخوب ښاپريان پرې ناست وو

تاسې به وايې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې يوې لرې سيمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی .وو اوبل دا چې نن مې هم تر نيمې شپې دموټر په کرايه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څوځله مې اوږده سا واخيسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کليمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بېړه و ويلې په ستر کو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څوځله پړمو ښکو واخيستم او بېرته به را ويښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار يو څه اوچت ؤ له ځايه ور پاڅېدم په تياره کې ورو وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بيا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دومره پوه شوم چې غږ دکلا دلوېې دروازې شاته دی ها خوا مې يو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل ديوه په لاس کې زوړ تيلې څيراغ ؤ او بل يې تر څنګ غلی ولاړ ؤ يو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بيا مې پرې غږ کړ

څوک يې؟

له څه چوپ تيا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر يو

بيا مې ترې وپوښتل

چې مسافر ياست دلته څه کوئ؟

:هغه نفر چې تېلی څيراغ يې په لاس کې ؤ لږڅه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز يې و ويل .استاده مړی راته شوی يوازې ستا مرسته غواړو

دهغوی خبرې رېښتيا هم راته خواشينې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنې په کوم نيت د دلته را غلی وی له دروازې نه ورو وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل خبرې يې رېښتيا هم دبل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری

بيا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وروڼو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دبنار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې.
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ورولوېد هو مو ترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کېږی دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه.
ما چې دهغوی داخبرې وا وربدې نو ما ته هم دیو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودربده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په همداسې شپه ټکولې وې .
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې چې را تېرېدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی رېښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې ږیره یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پرېښې، دوه بیرغونه، دوه کولنګ او چړی ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ.
دوی ډېر ستړی مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لوېې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل.
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېده دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ اوکړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو څو شېبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی ډبرې هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کور ته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمو ښکې وړی وم څو شېبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خوا ته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خوا ته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې يې را ته په يوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نهٔ هر څو مې چې چيغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو يې دکيندل شوی قبر په خوا ور واخيستلم او په ډېر قوت يې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې تورې بلاوې راته ښکارېدې هر يوه پرښې را وړلې او زما په سر يې اېښودلې يوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بيا مې يوه چيغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز اوچت نه شو دهغوی څخه يو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري يې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه يې زما له جيبه وښکلې او په کړسنده خندا يې وويل.

بد بخته زمونږه پيسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شول او يوه بله پرښه يې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل يې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو سترګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په يو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتورۀ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تياره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچريو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټې په وا وښتم په زوره زوره مې چيغې و وهلې خو هېڅ فايده يې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ايله يوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو يې لا د هديرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښولو پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تويدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بيا سر را پورته کړ خو ټک يې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وينې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په ياد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بيا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځايونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی.

له دغه لنډ فکر څخه مې بيا يوه چيغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پيل وکړ او خپله ملامتي مې ښېرته په خپل ځان ور واچوله همدا سې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لويه چيغه مې وکړه په خپله چيغه له خوبه را ويښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس يې زما په تندي اېښی ۀ.

دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل يو څو پاڼې ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو او نیمګړو غیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېر ځله د بشر بر خلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه او ازونه او هیلې یې په کې را نغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات را ونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېر ځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زوروا کو له وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زور تیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ور کړې. دلنډو کیسو تر څنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ور کړې ده او د راز او نیاز ډېر خواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېر زورور دی او یو پټ درد او خوږ لني په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ماته د تکړه شاعر پیر محمد کاروان لنډې کیسې را یادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې او لس خوږې کیسې را ټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. دو لسمشراند یښنې کیسه دا وسني حالت انځوروړاندې کوي او زمو ږ د مشرانو هغه بې باورې چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمینځ یې د ډېوال د رولی وړاندې شوی ، مزدوري د یوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پر غاړه د رېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپین د ېوالونه د یوه کلي نه د کلیوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

دځنګل ماران د یوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) د مارګیر مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکیه دا د یوه خواراو بې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې د کلیوالو د مهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر د بهرنیانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره یو ځای و ژل کېږي په کیسه کې د کلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او د او سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي او د ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پېژني ښېرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستی. برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندي دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند څرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټېپې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيدا کېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسو لوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وایم اوپه دې ډګرکې یې دلابریااوپرمختګ هیله کوم.

قلم يې روان اوتاندا وسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library